

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 590/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Komárno sp. zn. 3 T 97/2016 zo 14. októbra 2016, sp. zn. 11 T 118/2016 z 10. augusta 2017, sp. zn. 11 T 118/2016 zo 4. mája 2017 a sp. zn. 9 Tp 21/2016 zo 16. júna 2016 v spojení s postupom a uzneseniami Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Tos 106/2016 z 20. októbra 2016, sp. zn. 1 Tos 71/2017 zo 7. septembra 2017, sp. zn. 1 Tos 38/2017 z 18. mája 2017 a sp. zn. 2 Tpo 50/2016 z 29. júna 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50

ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 97/2016 zo 14. októbra 2016, sp. zn. 11 T 118/2016 z 10. augusta 2017, sp. zn. 11 T 118/2016 zo 4. mája 2017 a sp. zn. 9 Tp 21/2016 zo 16. júna 2016 v spojení s postupom a uzneseniami Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 106/2016 z 20. októbra 2016, sp. zn. 1 Tos 71/2017 zo 7. septembra 2017, sp. zn. 1 Tos 38/2017 z 18. mája 2017 a sp. zn. 2 Tpo 50/2016 z 29. júna 2016.

Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné. Uznesením okresného súdu č. k. 9 Tp 1/2016-24 z 26. januára 2016 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Tpo 9/2016-50 z 11. februára 2016 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Okresný súd svojím uznesením sp. zn. 9 Tp 21/2016 zo 16. júna 2016 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Tpo 50/2016-40 z 29. júna 2016 rozhodol o rozšírení dôvodov väzby sťažovateľa aj pre dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Naposledy v čase pred podaním ústavnej sťažnosti rozhodol o väzbe sťažovateľa okresný súd svojím uznesením č. k. 11 T 118/2016-924 z 10. augusta 2017 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 Tos 71/2017-952 zo 7. septembra 2017 tak, že jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietol a zamietol aj jeho návrhy na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a písomným sľubom sťažovateľa. Taktiež zamietol aj žiadosť sťažovateľa o zmenu dôvodov väzby vypustením dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti namieta a poukazuje na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov vydaných v rámci jeho väzby/väzobného stíhania.

Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 97/2016 zo 14. októbra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 106/2016 z 20. októbra 2016 namietol dĺžku rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby podanej 5. septembra 2016, keď uviedol, že „... okresný súd Komárno za tridsaťpäť (35) dní a Krajský súd Nitra spolu s dorúčením uznesením za dvadsaťšesť (26) dní rozhodovali o mojej žiadosti resp. sťažnosti. Som toho názoru, že táto doba je neprimerane dlhá a nezodpovedá povinnosti súdu konať urýchlene.“.

S ohľadom na uvedené sťažovateľ v petite sťažnosti požiadal ústavný súd, aby takto rozhodol:

a.) *Okresný súd Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/97/2016, rozhodnutím s prietiahmi o prepustenie z väzby na slobodu a o zrušenie kolúznej väzby, porušil právo K. P na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru... a podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...*

b.) *K.P. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.000 €...*

c.) *Krajský súd Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tos/106/2016-560, rozhodnutím s prietiahmi o prepustenie z väzby na slobodu a zrušenie kolúznej väzby, porušil právo K.P. na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru... a podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...*

d.) *K.P. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.000 €...“*

Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 11 T 118/2016 z 10. augusta 2017 (v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 71/2017 zo 7. septembra 2017) namietol absenciu výroku okresného súdu, ktorým rozhodol o prostriedku nahradenia väzby písomným sľubom sťažovateľa a taktiež poukázal na prietahy v postupe okresného súdu, ako aj krajského súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, k čomu konštatoval, že „Mám za to, že I. stupňový a II. stupňový súd nekonal urýchlene o mojej žiadosti resp. o sťažnosti, nakoľko od podania žiadosti na Okresný súd Komárno do ukončenia konania na Krajskom súde v Nitre celkovo uplynulo 65 dní. To znamená, že okresnému súdu Komárno trvalo 30 dní a Krajskému súdu Nitra trvalo 35 dní, kým

rozhodovali o mojej žiadosti a sťažnosti. Získal som vedomosť o výsledku konania až 14.09.2017, keď mi krajský súd Nitra doručil uznesenie.“

S ohľadom na uvedené sťažovateľ v petite sťažnosti požiadal ústavný súd, aby takto rozhodol:

„a.) Okresný súd Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 11T/118/2016-924, porušil čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru... ako aj čl. 17 ods. 1, ods. 2 a 5 ústavy SR tým, že uznesením Okresného súdu nebolo rozhodnuté o alternatívnej žiadosti K.P. o prepustenie z väzby na základe sľubu...

b.) Okresný súd Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 11T/118/2016-924, porušil právo K.P. na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru... ako aj čl. 17 ods. 1, ods. 2 a 5 Ústavy SR tým, že nerozhodol s urýchlením o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a o žiadosti o zrušenie kolúznej väzby.

c.) K.P. priznáva finančné zadostučinenie v sume 1.000 €...

d.) Krajský súd Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tos/71/2017-952, porušil p K.P. na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru... ako aj čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR tým, že nerozhodol s urýchlením o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a o žiadosti o zrušenie kolúznej väzby.

e.) K.P. priznáva finančné zadostučinenie v sume 1.000 €...“

Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 11 T 118/2016 zo 4. mája 2017 (v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 38/2017 z 18. mája 2017) namietol neprítomnosť ustanoveného obhajcu v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, a to aj napriek tej skutočnosti, že sa jeho prítomnosti v konaní dožadoval. Ako sám sťažovateľ uviedol, *„Môj ustanovený obhajca do pojednávacej miestnosti sa dostavil o 15.07 hod. a pojednávanie sa skončilo o 15.11 hod. To znamená, že môj právny zástupca len štyri minút ma mohol zastupovať na pojednávanie. Týmto svojim konaním Okresný súd Komárno mi znemožňoval brániť sa prostredníctvom svojho obhajcu a boli odopreté moje práva na riadnu obhajobu.“*. Ďalej poukázal na to, že v predmetnom rozhodnutí absentujú dôvody, pre ktoré nebol prepustený z väzby, a teda absentujú dôvody preventívnej, ako aj kolúznej väzby. Ako sám uviedol, *„V napádanom uznesení Okresného súdu uvádzané dôvody*

kolúznej a pokračovacej väzby nie sú opreté o konkrétne a hodnoverné skutočnosti a ako také nie je relevantné a dostačujúce.“. Ďalej prízvukoval: „... keďže uznesenie Okresného súdu Komárno vôbec nebolo zdôvodnené, týmto som ani nemohol spoznať dôvody, že z akého dôvodu bola moja žiadosť zamietnutá a že z akého dôvodu som nemohol byť prepustený z väzby na slobodu“.

S ohľadom na uvedené sťažovateľ v petite sťažnosti požiadal ústavný súd, aby takto rozhodol:

„a.) Okresný súd Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 11T/118/2016, zo dňa: 4.05.2017 porušil čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. a) Dohovoru... a došlo k porušeniu aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR tým, že Okresný súd Komárno priamo v priebehu konania – pojednávania zabránil obvinenému K.P., aby sa mohol brániť s prostredníctvom svojho obhajcu a rozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu bez prítomnosti jeho obhajcu.

b.) K.P. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2.000 €...

a.) Okresný súd Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 11T/118/2016, zo dňa: 4.05.2017, porušil čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru ... a podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 a 5 Ústavy SR tým, že uznesenie Okresného súdu Komárno, nebolo vôbec zdôvodnené a nebol vyrozumení obvinený, že z akého dôvodu nemohol byť prepustený z väzby na slobodu.

b.) K.P. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 800 €...“

Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 9 Tp 21/2016 zo 16. júna 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 50/2016 z 29. júna 2016 namietol rozšírenie dôvodov jeho väzby aj o dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, k čomu akcentoval, že *„... od dňa: 16.06.2016 moje dôvody väzby boli rozšírené a od v tej doby až do súčasnosti som stále kolúznej väzbe, pričom svedkovia, ktorých OČTK – Komárno a Okresná prokuratúra Komárno považoval za potrebné vypočuť, všetci boli vypočutý v príp. konaní ako aj na hl. pojednávani“.* Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ poukazuje na to, že na jeho zotrvanie v kolúznej väzbe nie sú opodstatnené dôvody, pričom tento dôvod väzby má za následok aj to, že nemôže byť k kontakte so svojou rodinou, s dopadom na jeho rodinný život, k čomu uvádza, že *„Porušenie mojich ústavných práv*

vidím v tom, že ústavný súd Komárno mi bezdôvodne zakáže návštevy a úplne ma izoluje od mojej rodiny a navyše neprepošle mi listy, ktoré mi píšú z domu.“

S ohľadom na uvedené sťažovateľ v petite sťažnosti požiadal ústavný súd, aby takto rozhodol:

„a.) Okresný súd Komárno porušil čl. 6 ods. 1 Dohovoru... ako aj čl. 13 Ústavy SR tým, že dlhodobo (16mesiacov) nepreposlal listy obvinenému, ktoré mu z domu písal jeho rodina a dlhodobo zakázal návštevy obvinenému, pričom jeho rodina nie sú ako svedkovia v jeho prípade.

b.) Ústavný súd SR, zakáže Okresnému súdu Komárno naďalej takto konať a prikazuje Okresnému súdu Komárno, aby listy preposielal obvinenému, ktoré mu z domu píšú a prikazuje, aby Okresný súd umožnil obvinenému návštevy s takým spôsobom, že pri návšteve je prítomný úradní pracovník zo súdu, ktorý celú návštevu dozoruje.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Sťažnosť sťažovateľa smeruje proti uzneseniam okresného súdu sp. zn. 3 T 97/2016 zo 14. októbra 2016, sp. zn. 11 T 118/2016 zo 4. mája 2017 a sp. zn. 9 Tp 21/2016 zo 16. júna 2016 v spojení s postupom a uzneseniami krajského súdu sp. zn. 1 Tos 106/2016 z 20. októbra 2016, sp. zn. 1 Tos 38/2017 z 18. mája 2017 a sp. zn. 2 Tpo 50/2016 z 29. júna 2016. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 30. októbra 2017, to znamená dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty, preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako podanú oneskorene. Tento záver sa vzťahuje aj na uznesenie okresného súdu sp. zn. 11 T 118/2016 zo 4. mája 2017 (ktoré bolo sťažovateľovi doručené 4. mája 2017) v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 38/2017 z 18. mája 2017 (ktoré bolo sťažovateľovi doručené 18. mája 2017). V dôsledku uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti vrátane sťažovateľom označených základných práv v tejto časti z dôvodu jej oneskorenosti.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť

ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011, IV. ÚS 481/2011), môže však v určitých prípadoch slúžiť ako interpretačná pomôcka na zistenie obsahu inak úplného petitu, ktorý nejednoznačným slovným vyjadrením pripúšťa viac významov.

Vychádzajúc z uvedeného predmetom ústavného prieskumu ostala len tá časť sťažovateľom podanej sťažnosti, ktorá smerovala proti postupu a uzneseniu okresného súdu sp. zn. 11 T 118/2016 z 10. augusta 2017 v spojení s postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 71/2017 zo 7. septembra 2017, vo vzťahu ku ktorým sťažovateľ namietol absenciu výroku okresného súdu o prostriedku nahradenia jeho väzby písomným sľubom a taktiež poukázal na prietahy v postupe okresného súdu, ako aj krajského súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody..., musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na

konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytýkaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

Z doterajšej judikatúry k druhej vete čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorá sa vytvárala postupne, vyplýva, že prepustenie na základe záruky je len možnosťou, a nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby. Uplatňuje sa nielen v prípade takzvanej útekovej väzby, ako by tomu nasvedčovala formulácia účelu tejto záruky (zabezpečenie prítomnosti na pojednávaní), ale je možné ňou nahradiť aj väzbu realizovanú na základe iných dôvodov. V rozpore s dohovorom by bolo, ak by vnútroštátne právo vylučovalo v prípade niektorých trestných činov vôbec možnosť záruky (Caballero c. Spojené kráľovstvo z 8. 2. 2000, S. B. C. c. Spojené kráľovstvo z 19. 6. 2001).

Pokiaľ ide o výklad samotného pojmu „záruka“ v zmysle čl. 5 ods. 3 dohovoru, z doterajšej judikatúry treba vyvodiť, že má autonómny obsah, ktorý je nezávislý od

terminológii používanej vo vnútroštátnom práve. Zárukou treba rozumieť akýkoľvek prostriedok prípustný podľa vnútroštátneho práva, ktorý je miernejší ako obmedzenie osobnej slobody a ktorý je zároveň spôsobilý zabezpečiť účasť obvineného na pojednávaní. Spravidla ide o peňažnú záruku (kauciu), ale aj o iné formy záruk, napríklad odovzdanie cestovného pasu (Stögmüller c. Rakúsko z 10. 11. 1969), stanovenie povinnosti mať stále bydlisko, hlásiť sa v pravidelných intervaloch atď. Podľa čl. 154c ods. 1 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti ústavného zákona č. 90/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 100/04, I. ÚS 239/04, IV. ÚS 346/08).

Vychádzajúc z obsahu sťažovateľom predostretých námietok je síce pravdou, že okresný súd vo svojom uznesení sp. zn. 11 T 118/2016 z 10. augusta 2017 nerozhodol o ním podanom návrhu na nahradenie väzby jeho písomným sľubom, avšak krajský súd vo svojom uznesení sp. zn. 1 Tos 71/2017 zo 7. septembra 2017 o tomto návrhu rozhodol, a to v rámci sťažnostného konania, čím tak tento nedostatok v postupe okresného súdu zhojil (nedostatok pri uplatňovaní niektorých zo záruk spravodlivého súdneho konania, napr. na prvostupňovom súde, môže byť korigovaný konaním na druhostupňovom súde (Le Compte, Van Leuven a De Meyere z 23. 6. 1981, Adolf c. Rakúsko z 26. 3. 1982, Feldbrugge c. Holandsko z 29. 5. 1986). V dôsledku uvedeného tak nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, a preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že väzba má mať striktne obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „a bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú

akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Barfuss z roku 2000, § 65, Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24, Wemhoff z roku 1968, § 10). Podstatnými sú predovšetkým pretrvávanie dôvodného podozrenia, že osoba pozbavená osobnej slobody spáchala trestný čin, významné a dostatočné dôvody na toto pozbavenie a osobitná starostlivosť (urýchlenie) príslušných orgánov pri vedení konania proti nej (pozri napr. rozsudky ESLP vo veciach Neumeister v. Rakúsko z 27. 6. 1968, strana 37, § 4 – § 5; Ringeisen v. Rakúsko z 16. 7. 1971, § 104; Letelier v. Francúzsko z 26. 6. 1991, § 35; Kemmache v. Francúzsko z 27. 11. 1991, § 45; Punzelt v. Česká republika z 25. 4. 2000, § 73 a Český v. Česká republika zo 6. 6. 2000, § 74 – § 76). V zmysle judikatúry ESLP ak sa o zákonnosti väzby rozhoduje na viacerých stupňoch, štát musí v zásade poskytnúť oprávnenej osobe rovnaké záruky v opravnom konaní ako v konaní na prvom stupni (Navarra v. Francúzsko, rozsudok z 23. 11. 1993, § 28).

Ústavný súd v rozhodnutiach, v ktorých sa zaoberal požiadavkou urýchleného rozhodnutia o zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 199/05, II. ÚS 353/06).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva (vrátane samotnej argumentácie sťažovateľa, pozn.), že sťažovateľ požiadal 7. júla 2017 o prepustenie z väzby, o ktorej okresný súd rozhodol 10. augusta 2017 a krajský súd v sťažnostnom konaní 7. septembra 2017 (rozhodnutie doručené 14. septembra 2017, pozn.), z čoho je zrejmé, že okresný súd, ako aj krajský súd rozhodovali o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby v rámci jedného mesiaca. Túto lehotu ešte možno považovať za ústavne udržateľnú, a teda za korešpondujúcu s označenými právami sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. V dôsledku uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017